

Ο Ιαμβικός Κανών των Φώτων

Ήχος β' / Ωδή α' / Ο Ειρμός

«Στείβει θαλάσσης, κυματούμενον σάλον,
Ήπειρον αύθις, Ισραήλ δεδειγμένον.
Μέλας δε πόντος, τριστάτας Αιγυπτίων,
Έκρυσεν άρδην, υδατόστρωτος τάφος,
Ρώμη κραταιά, δεξιάς του Δεσπότη».

Ορθρου φανέντος τοις βροτοίς σελασφόρου,
Νυν εξ ερήμου, προς ροάς Ιορδάνου
Άναξ υπέσχες, ηλίου σον αυχένα,
Χώρου ζοφώδους, τον Γενάρχην αρπάσαι,
Ρύπου τε παντός, εκκαθάραι την κτίσιν.

Άναρχε ρείθροις, συνταφέντα σοι Λόγε,
Νέον περαίνεις, τον φθαρέντα τη πλάνη ,
Ταύτην αφράστως, πατρόθεν δεδεγμένος,
Όπα κρατίστην· Ούτος ηγαπημένος,
Ίσος τε μοι Παίς, χρηματίζει την φύσιν.

Ωδή γ' / Ο Ειρμός

«Όσοι παλαιών, εκλελύμεθα βρόχων,
Βορών λεόντων, συντεθλασμένων μύλας,
Αγαλλιώμεν, και πλατύνωμεν στόμα,
Λόγω πλέκοντες, εκ λόγων μελωδίαν,
Ω των προς ημάς, ήδεται δωρημάτων».

Νέκρωσιν ο πριν, εμφυτεύσας τη κτίσει,
Θηρός κακούργου, σχηματισθείς εις φύσιν,
Επισκοπείται, σαρκική παρουσία·
Ορθρω φάναντι, προσβαλών τω Δεσπότη,
Φλαν την εαυτού, δυσμενεστάτην κάραν.

Έλκει προς αυτόν την θεόδητον φύσιν,
Γαστρός τυράννου, συγκεχωσμένην όροις.
Γεννά τε αύθις, γηγενών αναπλάσει,
Έργον φέριστον, εκτελών ο Δεσπότης.
Ίκται γαρ αυτήν, εξαλεξήσαι θέλων.

Ερμηνεία:

Βαδίζει την κυματισμένη θάλασσα ο Ισραήλ,
που για χάρη του ξανάγινε στεριά!

Καί η μαύρη θάλασσα έκρυσεν στα σπλάχνα της
τους Αιγυπτίους άρχοντες, θάβοντάς τους έτσι
σε νερόστρωτο τάφο. Καί αυτό έγινε με την
παντοδύναμη δεξιά του Κυρίου.

Όταν πρόβαλε ο σαν λαμπρή Αυγή άγιος
Ιωάννης ο Βαπτιστής από την έρημο στα νερά
του Ιορδάνη, Εσύ, Βασιλιά Χριστέ, έκλινες τον
αυχένα σου, αν και είσαι ο υπέρλαμπρος
πνευματικός Ήλιος. Καί το έκανες αυτό, για να
αρπάξης από τον κατασκότεινο άδη τον αρχηγό
του ανθρώπινου γένους, τον Αδάμ, και να
καθάρσης όλη την κτίση από κάθε ρύπο.

Κύριε, Εσύ, που δεν έχεις αρχή ως άναρχος,
τον άνθρωπο, που μαζί σου θάφτηκε στα νερά,
τον κάνεις καινούργιο, γιατί είχε φθαρεί από τη
διαβολική πλάνη. Άκουσες ετούτη τη δυνατή
Πατρική φωνή. Αυτός, που βαφτίζεται στα νερά,
είναι ο αγαπημένος μου Υιός, ίσος με εμένα ως
προς τη φύση του, Θεός.

Όσοι ελευθερωθήκαμε από τα παλιά δεσμά,
αφού τσακίστηκαν τα δόντια των αδηφάγων
λεονταριών, ας χαρούμε κι ας κράξουμε με
χαρά συνθέτοντας με ευγνωμοσύνη χάριν του
Θεού Λόγου ύμνους μελωδικούς, γιατί χαίρεται
υπερβολικά χαρίζοντάς μας δώρα πνευματικά.

Αυτός, που πριν, φύτεψε τη νέκρωση στη φύση,
ο διάβολος, έχοντας μεταμορφωθεί σε κακούργο
φίδι, σκοτίζεται τώρα από την κατά σάρκα
παρουσία του Θεού Λόγου. Πρόβαλε την αυγή,
για να συντρίψη την κεφαλή του εχθρού, όταν
αυτός έκανε επίθεση εναντίον του Κυρίου.

Ο Κύριος τραβάει κοντά του αγαπητικά τη
θεοκατασκευάστη ανθρώπινη φύση, που ήταν
καταχωνιασμένη στην κοιλιά του τύραννου. Καί
εκτελεί ο Κύριος θαυμασιώτατο έργο
αναγεννώντας και ξαναπλάθοντας τον
άνθρωπο.

Ωδή δ' / Ο Ειρμός

«Πυρσώ καθαρθείς μυστικής θεωρίας,
Υμνών Προφήτης την βροτών καινουργίαν,
Ρήγνυσι γήρυν, Πνεύματι κροτουμένην,
Σάρκωσιν εμφανίζουσιν αρρήτου Λόγου,
Ω των δυναστών τα κράτη συνετρίβη».

Πεμφθείς ο Πατρός παμφαέστατος Λόγος,
Νυκτός διώσαι την καχέσπερον σχέσιν,
Έκριζον ήκεις, και βροτών αμαρτίας,
Υίας συνελκύσαι τε τη ση Βαπτίσει,
Μάκαρ φαεινούς, εκ ρών Ιορδάνου.

Αυτόν προσιδών τον περίκλυτον Λόγον,
Τρανώς ο κήρυξ εκβοάται τη κτίσει,
Ούτος προών μου, δεύτερος τω σαρκίω,
Σύμμορφος εξέλαμψεν ενθέω σθένει,
Έχθιστον ημών εξελείν αμαρτίαν.

Νομήν προς αυτήν την φερέσβιον φέρων,
Θηρά δρακόντων φωλεοίς επιτρέχων.
Άπλητα κύκλα καββαλών Θεός Λόγος,
Πτέρνη τε τον πλήττοντα παμπήδην γένος,
Τούτον καθειργνύς, εκσαώζει την κτίσιν.

Ωδή ε' / Ο Ειρμός

«Εχθρού ζοφώδους και βεβορβορωμένου,
Ιόν καθάρσει Πνεύματος λελουμένοι,
Νέαν προσωρμίσθημεν απλανή τρίβον,
Άγουςαν απρόσιτον εις θυμηδιάν,
Μόνοις προσιτήν, οίς Θεός κατηλλάγη».

Αθρών ο Πλάστης εν ζόφω των ππαισμάτων,
Σειραις αφύκτοις, ον διαρθροί δακτύλοις,
Ίστησιν αμφ' ώμοισιν εξάρας άνω,

Εξαγνίσθηκε από το φως μυστικής πνευματικής θεωρίας ο Προφήτης. Και υμνώντας την αναγέννηση του ανθρώπου αφήνει να ακουστεί χαρούμενη κραυγή με παρουσία του Αγίου Πνεύματος. Ο ύμνος αυτός κάνει γνωστή τη σάρκωση του Λόγου του Θεού, που κανένας λόγος ανθρώπινος δεν μπορεί να περιγράψει. Διά μέσου αυτού του θείου Λόγου συντρίφτηκε η δύναμη εκείνων, που καταδυνάστευαν τον άνθρωπο.

Σταλμένος, φωτεινότατε Λόγε του Ουράνιου Πατέρα, για να απωθήσης και να απομακρύνεις τη σκοτεινή κατάσταση του ανθρώπου, ήρθες, Κύριε, να ξεριζώσεις πέρα για πέρα και την αμαρτία των ανθρώπων. Καί ακόμη, να τους τραβήξεις κοντά σου ως υιούς του θεού και με τη Βάπτισή Σου να τους μεταβάλεις σε φωτεινούς ανθρώπους με τα νερά του Ιορδάνη, στα οποία βαπτίσθηκες κι Εσύ ο ίδιος.

Βλέποντας τον ενδοξότατο Θεό Λόγο κράζει με δυνατή φωνή ο Κήρυκας της μετανοίας Ιωάννης για ν' ακουστή από όλη τη Δημιουργία. Αυτός, που ήταν πριν από μένα ως Θεός, αλλά έπειτα από μένα ως άνθρωπος, έλαμψε μέσα από την ανθρώπινη φύση με θείκη δύναμη με σκοπό να μας απαλλάξει από τη μισητή αμαρτία.

Φέρνοντας τη ζωοδότρα νομή στον άνθρωπο, κυνηγάει, εδώ κι εκεί τρέχοντας στις φωλιές τους τους άγριους πνευματικούς δράκοντες, δηλαδή τους δαίμονες. Καί αυτόν, που κλωτσούσε και βασάνεζε ολόκληρο το ανθρώπινο γένος, αυτόν τον περιορίζει και σώζει ολόκληρη την πλάση.

Λουσμένοι και καθαρισμένοι με τη χάρη του Αγίου Πνεύματος από το δηλητήριο του σκοτεινού και βουτηγμένου στο βόρβορο της κακίας εχθρού, ωδηγηθήκαμε σε καινούργιο δρόμο, που δεν οδηγεί πιά σε πλάνη. Αυτός ο δρόμος μας οδηγεί σε χαρά απλησίαστη, που είναι όμως προσιτή και δυνατόν να τη νιώθουν εκείνοι, που έχουν σημφιλιωθεί με τον Θεό.¹

Βλέποντας ο Κτίστης και Πλάστης Θεός να είναι βυθισμένος στο ζοφερό σκοτάδι των αμαρτιών του και δεμένος με αδιάσπαστα δεσμά, αυτόν, που με τα χέρια του έπλασε, τον σηκώνει ψηλά

Νυν εν πολυρρύτοισι δίναις εκπλύνων,
Αίσχους παλαιού της Αδάμ καχεξίας.

Μετ' ευσεβείας προσδράμωμεν ευτόνως,
Πηγαίς αχράντοις ρεύσεως σωτηρίου,
Λόγον κατοπτεύσοντες εξ ακηράτου,
Άντλημα προσφέροντα δίψης ενθέου,
Κόσμου προσηνώς εξακεύμενον νόσον.

Ωδή σ' / Ο Ειρμός

«Ιμερτόν εξέφηνε συν πανολβίω,
Ήχω Πατήρ, ον γαστρός εξηρεύξατο.
Ναί φησιν, Ούτος, συμφυής γόνος πέλων,
Φώταυγος εξώρουσεν ανθρώπων γένους,
Λόγος τε μου ζων, και βροτός προμηθεία».

Εκ ποντίου λέοντος ο τριέσπερος,
Ξένως Προφήτης εγκάτοις φλοιδούμενος,
Αύθις προήλθε, της παλιγγενεσίας,
Σωτηρίαν δράκοντος εκ βροτοκτόνου,
Πάσι προφαίνων, των χρόνων επ' εσχάτων.

Ανειμένων Πόλοιο παμφαών πτυχών,
Μύστης ορά προς Πατρός εξικνούμενον,
Μένον τε Πνεύμα τω παναχράντω
Λόγω, Επελθόν ως πέλειαν αφράστω τρόπω,
Δήμοις τε φαίνει, προσδραμείν τω Δεσπότη.

Ωδή ζ' / Ο Ειρμός

«Εφλεξε ρείθρω των δρακόντων τας κάρας,
Ο της καμίνου την μετάρσιον φλόγα,
Νέους φέρουσαν ευσεβείς κατευνάσας,
Την δυσκάθεκτον αχλύν εξ αμαρτίας,
Όλην πλύνει δε, τη δρόσω του Πνεύματος».

Σε ζωγραφούσαν την Ασσύριον φλόγα,
Εκστώσαν ίστης, εις δρόσον μετηγμένην.

παίρνοντάς τον στους ώμους του. Και τώρα τον
ξεπλένει στον με πολλά νερά Ιορδάνη από το
παλιό του αίσχος και την κακιά αρρώστια και
αμαρτωλή κατάσταση του Αδάμ.

Ας τρέξουμε γρήγορα με ευσέβεια στις άχραντες
και πεντακάθαρες πηγές του ρεύματος που
σώζει, για να ιδούμε εκεί τον Θεό και Λόγο, ο
οποίος προσφέρει νερό από τις άχραντες και
πεντακάθαρες πηγές. Το νερό αυτό ικανοποιεί
τη θεική δίψα. Καί, ακόμη, με ευγενική και
αγαθή διάθεση χαρίζει φάρμακο, που θεραπεύει
την αρρώστια του κόσμου.

Με καταχαρούμενη φωνή και αγαλλίαση είπε ο
Ουράνιος Πατέρας, ότι του είναι αγαπητός του
Υιός, αυτός, που με τρόπο άφραστο και
απερίγραπτο ο ίδιος γέννησε. «Ναί, λείι, Αυτός
που είναι γέννημά μου από την ίδια μου φύση,
αυτός ο ίδιος πρόβαλε ολόφωτος και από το
ανθρώπινο γένος, δηλαδή και ως άνθρωπος.
Είναι με άλλα λόγια και δικός μου ζωντανός
Θεός και Λόγος και ταυτόχρονα άνθρωπος με
θεική και στοργική Πρόνοιά μου και φροντίδα».

Θαλασσοβρεγμένος ο Προφήτης Ιωνάς, που
παραδόξως έμεινε τρεις μέρες σε θαλάσσιο
κήτος, βγήκε πάλι ζωντανός από αυτό. Καί έτσι
δήλωσε προφητικά την αναγέννηση από την
κυριαρχία του ανθρωποκτόνου δράκοντα,
δηλαδή του διαβόλου. Με τον τρόπο αυτόν
φανέρωσε, ό,τι θα γινόταν στα τελευταία χρόνια.

Καθώς άνοιξαν πάμφωτοι οι ουρανοί, ο Ιωάννης
ο Πρόδρομος, που του έγινε γνωστό το μυστικό
του Θεού, βλέπει να έρχεται επάνω στον
πανάχραντο και πεντακάθαρο Λόγο του Θεού
σαν περιστέρι το Πανάγιο Πνεύμα με τρόπο
απερίγραπτον. Καί φάνηκε στα πλήθη για να
τρέξουν στον Δεσπότη Χριστό.

Ζεμάτισε με τα νερά του ποταμού τα κεφάλια
των δρακόντων, δηλαδή των δαιμόνων, Αυτός
που έκανε ήρεμη και ακίνδυνη την τεράστια
φωτιά της καμίνου, όπου ρίχτηκαν οι ευσεβείς
Νέοι. Καί τη σκοτοδίνη της δυσκολοθεράπευτης
αμαρτίας την ξεπλένει εντελώς με τη δροσιά του
Αγίου Πνεύματος.

Η ασσυριακή φλόγα Εσένα ζωγράφισε, Χριστέ.
Την μεταβάλλες, αν και ήταν τεράστια, σε
δροσιά. Τώρα όμως ντύθηκες το νερό, που

Ἰδωρ ὅθεν νυν ἀμφιέσσαο φλέγον,
Σίντην κάκιστον Χριστέ προσκεκευθμένον,
Προς τὴν ὀλισθὸν ἐκκαλούμενον τρίβον.
Ἀπορραγέντος τοῦ Ἰορδάνου πάλαι,
Ἰσθμῷ περάται λαός, Ἰσραηλίτης,
Σε τὸν κράτιστον ἐμφοροῦντα τὴν κτίσιν,
Ἡπειγμένως νυν ἐν ροαῖς διαγράφων,
Προς τὴν ἄρρευστον καὶ ἀμείνονα τρίβον.

Ἰδμεν τὸ πρῶτον τὴν πανώλεθρον κλύσιν,
Οἰκτρῶς σε πάντων εἰς φθοράν παρεισάγειν,
Ὡ τρισμέγιστα χρηματίζων καὶ ξένα.
Νυν δε κλύσαντα Χριστέ τὴν ἀμαρτίαν,
Δι' εὐπάθειαν, καὶ βροτῶν σωτηρίαν.

Ὡδὴ η' / Ὁ Εἰρμός

«Ἐλευθέρα μὲν ἡ κτίσις γινώριζεται.
Υἱοὶ δε φωτός, οἱ πρὶν ἐσκοτισμένοι.
Μόνος στενάζει, τοῦ σκότους ὁ προστάτης.
Νυν εὐλογεῖτω συντόνως τὸν αἴτιον,
Ἡ πρὶν τάλαινα τῶν Ἐθνῶν παγκληρία.

Τριτοὶ θεοὺδεις ἐμπύρως δροσοῦμενοι,
Αἰγλήντα τριπταῖς παμφαῶς ἀγιστείαις,
Σαφῶς ἐδήλουν τὴν υπέρτατον φύσιν,
Μίξει βροτεία πυρπολοῦσαν ἐν δρόσω,
Εὐκτῶς ἀπασαν τὴν ολέθριον πλάνην.

Λευχειμονεῖτω πάσα γήινος φύσις,
Ἐκπτώσεως νυν οὐρανῶν ἐπηρμένη·
Ὡ γὰρ τὰ πάντα συντεπήρηται Λόγω
Νάουσι ρεῖθροις ἐκπλυθείσα πταισμάτων,
Τῶν πρὶν πέφευγε παμφαῶς λελουμένη.

Ὡδὴ θ' / ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ

Ψαλλόμενα ἐν τῇ Ὡδῇ ταύτῃ. Ἔτερα εἰς τὸν Ἰαμβικὸν Κανόνα.
Σήμερον ὁ Δεσπότης, κλίνει τὸν αὐχένα, χειρὶ τῇ τοῦ Προδρόμου.
Σήμερον Ἰωάννης, βαπτίζει τὸν Δεσπότην, ἐν ρεῖθροις, Ἰορδάνου.
Σήμερον ὁ Δεσπότης, νάμασιν ἐνθάπτει, βροτῶν τὴν ἀμαρτίαν.

καταφλέγει τὸν ἀθλιο κακούργο, Χριστέ, πού,
κρυμμένος, σπρώχνει στὸν γλιστερό δρόμο τοῦ
κακοῦ.

Ὅταν κάποτε κόπηκε στα δύο ὁ Ἰορδάνης,
πέρασε ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαός. Τὸ γεγονός αὐτὸ
περιέγραψε Ἐσένα τὸν Παντοδύναμο Κύριο τῆς
Δημιουργίας. Τώρα ὁμως οδηγεῖς με δύναμη
στὸν ἄρευστο, με ἄλλα λόγια, τὸν αἰώνιο καὶ
ἀριστο δρόμο, Κύριε.

Γνωρίζουμε τὸν πρῶτο παγκόσμιο κατακλυσμὸ,
πού ἔφερε τὴν ολοκληρωτικὴ καταστροφή. Ἐσὺ
Κύριε, πού πραγματοποιεῖς τεράστια καὶ
παράδοξα γεγονότα. Τώρα ὁμως προκάλεσες
τὸν κατακλυσμὸ γιὰ τὴν ἴδια τὴν ἀμαρτία με
σκοπὸ τὴν εὐτυχία καὶ τὴ σωτηρία τῶν
ἀνθρώπων.

Ἡ κτίσις ἔχει γινώρισμά τῆς τὴν ἐλευθερία καὶ
εἶναι παιδιὰ φωτεινά, πού πρὶν ζοῦσαν στὸ
σκοτάδι. Ἀπομονωμένος, τώρα στενάζει ὁ
ἄρχοντας τοῦ σκοταδιοῦ διάβολος. Τώρα ἀς
εὐγογή καὶ ἀς δοξάζῃ με ὅση δύναμη μπορεῖ
τὸν αἴτιο αὐτῆς τῆς νέας καταστάσεως ὅλη ἡ
ταλαίπωρη ἀνθρωπότητα.

Τὰ τρία νέα παιδιὰ, πού ἦταν θεοφοβούμενα καὶ
εἶχαν φρόνημα θεικό, δροσίζονταν στὴ φωτιά
καὶ δήλωναν ἔτσι λατρεία στὴν τριπρόσωπη
Θεότητα, τὴν Ὑψιστὴ Τριαδικὴ φύση, δηλαδὴ
τὴν Ἁγία Τριάδα. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ Ἁγία Τριάδα με
τὴν ἐνανθρώπηση τοῦ ἐνός Προσώπου τῆς
πυρπολοῦσε με δροσιά, δηλαδὴ με τὴ βάπτισμα
τοῦ Χριστοῦ, ὅλη τὴν ολέθρια πλάνη, πρᾶγμα
ἐπιθυμητό.

Ἀς ντυθεῖ στα λευκά κάθε ἡ γήινη φύση, πού
τώρα ἀνουψώθηκε ἀπὸ τὸν ξεπεσμό τῆς ἀπ' τὸν
οὐρανὸ. Γιατί τώρα μέσω τοῦ συντηρητῆ τῶν
πάντων Θεοῦ Λόγου ἔχει ξεπλυθῆ με τὰ
τρεχούμενα νερά τοῦ Ἰορδάνη ἀπὸ τὰ
φταιξίματα καὶ τὶς ἀμαρτίες τῆς. Ἔτσι ξέφυγε πιά
λουσμένη στὸ φῶς ἀπὸ τὴν προηγούμενη
κατάστασή τῆς.

Σήμερα ο Δεσπότης, άνωθεν μαρτυρείται, Υιός ηγαπημένος.

Σήμερα ο Δεσπότης, ήλθεν αγιάσαι, την φύσιν των υδάτων.

Σήμερα ο Δεσπότης, το βάπτισμα λαμβάνει, υπό χειρός Προδρόμου.

Δόξα... Μεγάλυνον ψυχή μου, της τρισυποστάτου, και αδιαιρέτου, Θεότητος το κράτος.

Καί νυν... Μεγάλυνον ψυχή μου, την λυτρωσαμένην, ημάς εκ της κατάρας.

Ο Ειρμός

«Ω των υπέρ νούν, του τόκου σου θαυμάτων!
Νύμφη πάναγνε, Μήτηρ ευλογημένη
Δι' ης τυχόντες παντελούς σωτηρίας,
Επάξιον κροτούμεν ως ευεργέτη,
Δώρον φέροντες ύμνον ευχαριστίας».

Ίδμεν τα Μωσει τη βάτω δεδειγμένα,
Δεύρο ξένοις, θεσμοίσιν εξειργασμένα.
Ως γαρ σέσωσται, πυρφορούσα Παρθένος,
Σελασφόρον τεκούσα τον ευεργέτην,
Ιορδάνου τε, ρείθρα προσδεδεγμένα.

Χρίεις τελειών, την βρότειον ουσίαν,
Άναξ άναρχε, Πνεύματος κοινωνία,
Ροαίς αχράντοις, εκκαθάρας και σκότους,
Ισχύν θριαμβεύσας τε, την επηρμένην,
Νυν εις άληκτον, εξαμείβει βίον.

Ω, πόσο ξεπερνούν το νού μας τα θαύματα του
Παιδιού Σου, Πάναγνε Νύμφη, Παναγία μας και
Μητέρα ευλογημένη! Διά μέσου Σου βρήκαμε
την ολοκληρωτική μας σωτηρία. Γι' αυτό με
μεγάλη χαρά και ευγνωμοσύνη προσφέρουμε
στον Κύριο και Υιό σου ύμνον ευχαριστίας.

Ξέρουμε αυτά, που δείχτηκαν στο Μωυσή. Είναι
με παράδοξο και ακατανόητο τρόπο καμωμένα
και φανερωμένα. Πως, με άλλα λόγια, σώθηκε η
Παρθένος έχοντας μέσα της το πυρ της
Θεότητος, και έφερε στον κόσμο τον φωτοφόρο
Ευεργέτη. Καί πως όλα αυτά τα δέχτηκαν τα
νερά του Ιορδάνη.

Αλείφεις με ιερό χρίσμα, δηλαδή με την
κοινωνία του Αγίου Πνεύματος, την ανθρώπινη
φύση, Άναρχε Βασιλιά. Καί με τα άχραντα
ρεύματα του νερού χάρισες την κάθαρση και
απαλλαγή από το σκοτάδι. Ταυτόχρονα
ντρόπιασες και ξευτίλισες τη δύναμη, που
σήκωσε με αλαζονεία το κεφάλι της έναντίον
Σου. Καί τώρα ανταλάσσεις τη θνητή κατάσταση
του ανθρώπου με την κατάσταση της αιώνιας
ζωής.

Αγίου Ιωάννου Δαμασκηνού,

σε ελεύθερη απόδοση από τον Αρχιμ. Ευσέβιο Βίττη.

αρχικό: agiameteora.net

Το παρόν εκτυπώσιμο: <https://www.imdleio.gr/diaf/2021/iambikos-Fwta.pdf>

¹ **Ερμηνεία υπό Λ.Μ.Δ.** Έχοντας απαλλαγεί, με την κάθαρση του Αγίου Πνεύματος οι βαπτισμένοι, από τον ιό του σκοτεινού και βουτηγμένου στο βόρβορο της αμαρτίας Εχθρού (Διαβόλου), φτάσαμε σε υπήνεμο (από τα πονηρά πνεύματα) απλανή δρόμο. Αυτός ο δρόμος μας οδηγεί σε χαρά που (μοιάζει) απρόσιτη, είναι όμως προσιτή σε αυτούς μόνο που ο Θεός συμφιλίωθηκε (διά των Μυστηρίων).

Ο Χριστός με τη γέννησή του συμφιλίωσε την ανθρώπινη με την Θεία φύση. Χρειάζεται όμως και η προσωπική και αυτεξούσια αποδοχή αυτής της συμφιλίωσης. Αυτό γίνεται διά της πίστεως, που όμως πρέπει να επισφραγίζεται διά των Μυστηρίων, διότι **«ο πιστεύσας και βαπτισθείς σωθήσεται»**. (Ματ. 16:16). Και εξ αρχής λέγοντας **«καθάρσει Πνεύματος λελουμένοι»** εννοούνται σαφώς τα δύο Μυστήρια Βαπτίσματος και Χρίσματος.